

Ὁ Σταυρὸς τοῦ ἀγαπήσαντός με (Γαλ. β´16-20) (Λαμπρόπουλος Βαρνάβας Ἀρχιμανδρίτης)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Στοὺς Χαιρετισμοὺς τοῦ Τιμίου Σταυροῦ ὀνομάζουμε τὸν Σταυρό, «τῶν Ἀποστόλων κοσμοκήρυκτον κλέος». Ἔστω κι ἂν ἕξι ἀπὸ τοὺς ἁγίους Ἀποστόλους σφράγισαν τὸ κήρυγμά τους μὲ σταυρικὸ θάνατο, αὐτὸς ποὺ περισσότερο ἀπὸ ὅλους ἔκανε κοσμοκήρυκτη τὴ δόξα τοῦ Σταυροῦ εἶναι ὁ ἀπόστολος Παῦλος. Καὶ σήμερα, Κυριακὴ μετὰ τὴν Ὑψωση τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, δὲν κηρύττει ἀπλῶς μὲ λόγια τὴ σωτήρια δύναμη τοῦ Σταυροῦ, ἀλλὰ καὶ καταθέτει τὴν προσωπικὴ του ἐμπειρία «συσταύρωσης» μὲ τὸν ἐπ’ αὐτοῦ σταυροθέντα Χριστό.

Ὁ Νόμος, «παιδαγωγὸς εἰς Χριστὸν»

Σίγουρα δὲν ὑπῆρχε καλύτερος τρόπος, γιὰ νὰ ἀποστομώσῃ τοὺς ἕξ Ἰουδαίων χριστιανοὺς ποὺ ἐπέμεναν νὰ θεωροῦν ἀναγκαῖα γιὰ τὴ σωτηρία τὴν τήρηση τῶν τυπικῶν διατάξεων τοῦ μωσαϊκοῦ νόμου. Ὁ πρῶην «ἐχθρὸς τοῦ σταυροῦ» μὲ παρρησία πλέον ὁμολογεῖ: «Καίτοι εἴμαστε Ἰουδαῖοι, ἀφήσαμε τὸν νόμο καὶ πιστέψαμε στὸν Χριστό, γιὰ νὰ δικαιωθοῦμε ἀπὸ τὴν πίστη στὸν Χριστὸ καὶ ὄχι ἀπὸ τὰ ἔργα τοῦ νόμου· γιατί κανένας δὲν μπορεῖ νὰ δικαιωθεῖ ἀπὸ τὰ ἔργα τοῦ νόμου, ἀφοῦ κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ τηρήσῃ τὸν νόμο τέλεια». Καὶ μὲ τὸ χρυσὸ στόμα τοῦ ἁγίου Ἰωάννη ἐξηγεῖ ὁ Ἀπόστολος: «Δὲν ἀφήσαμε τὸν νόμο ἐπειδὴ ἦταν πονηρός, ἀλλὰ ἐπειδὴ ἦταν ἀσθενής».

Ὁ μωσαϊκὸς νόμος σαφῶς εἶναι θεόπνευστος• εἶναι ὅμως «παιδαγωγὸς εἰς Χριστόν». Καὶ ὅταν ἀπὸ τὴ μία βαθμίδα παιδείας πᾶμε στὴν ἀνώτερη, κάποια μορφωτικὰ στοιχεῖα διατηροῦνται, κάποια τελειοποιοῦνται, ἐνῶ κάποια ἐγκαταλείπονται. Ἔτσι καὶ ἀπὸ τὸν Νόμο: α) διατηρήθηκε ἡ θεμελιώδης πίστη στὸν ἕξ ἀποκαλύψεως Θεὸ τῶν ἁγίων Πατριαρχῶν Ἀβραάμ, Ἰσαὰκ καὶ Ἰακώβ, ὁ ὁποῖος «πολυμερῶς καὶ πολυτρόπως ἐλάλησεν ἐν τοῖς προφήταις» γιὰ τὴν ἐνανθρώπηση τοῦ Υἱοῦ του· β) τελειοποιήθηκε καὶ συμπληρώθηκε ἀπὸ τὸν Χριστὸ ὁ ἠθικὸς νόμος, δίνοντας τὸν ἑαυτὸ του ὑπόδειγμα «εἰς τὸ μεταλαβεῖν τῆς ἁγιότητος αὐτοῦ»· καὶ γ) καταργήθηκαν οἱ τελετουργικὲς διατάξεις καὶ οἱ παντὸς εἴδους ἐξωτερικὲς θυσίες, ποὺ εἶχαν προτυπωτικὸ χαρακτήρα, ἀφοῦ ἡ πηγὴ τῆς ἀληθινῆς ἱερωσύνης, ὁ Μέγας Ἀρχιερέας Χριστός, ἐφάπαξ «παρέδωκεν ἑαυτὸν

θυσίαν τῷ Θεῷ» γενόμενος ὁ ἴδιος θύτης καὶ τέλειο θύμα.

«Δὲν ξαναχτίζω ὅ,τι γκρέμισα»

Ὅσοι λοιπὸν ἐπέμεναν ὅτι πρέπει νὰ τηροῦνται αὐτὲς οἱ διατάξεις ποὺ ὁ Χριστὸς κατήργησε μὲ τὴ θυσία του, καὶ ὅτι ὅσοι τὶς παραβαίνουν ἀμαρτάνουν, ὀδηγοῦσαν στὸ βλάσφημο συμπέρασμα ὅτι αἴτιος τῆς ἀμαρτίας εἶναι ὁ Χριστός. «Ὅραῖς τί κατασκευάζουσιν οἱ ἰουδαίζοντες;» ρωτᾷ μὲ ἀποτροπιασμὸ ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος. Καὶ γιὰ νὰ μὴ νομίσουμε ὅτι αὐτὰ ἀφοροῦν μόνο ἐκεῖνες τὶς ἐποχές, μᾶς προσγειώνει μὲ τὰ λόγια: «Ὅλα αὐτὰ ὁ Παῦλος δὲν τὰ λείει μόνο γιὰ τοὺς Γαλάτες, ἀλλὰ καὶ γιὰ ὅλους ἐκείνους ποὺ πάσχουν ἀπὸ τὴν ἴδια μ' αὐτοὺς ἀρρώστια», ποὺ εἶναι ἡ ὑποκρισία· αὐτοὶ ἐξωτερικὰ φαίνονται δίκαιοι, ἐνῶ ἐσωτερικὰ εἶναι «μεστοὶ ὑποκρίσεως καὶ ἀνομίας». Καὶ φυσικὰ ἐξαιτίας τους «τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ βλασφημεῖται».

Παραστατικὴ εἰκόνα γιὰ τὴν κατανόηση τῆς ἀχρησίας πλέον τῶν νομικῶν διατάξεων ἀποτελεῖ ἡ προτεινόμενη εἰκόνα τοῦ προσωρινοῦ παραπήγματος, ποὺ στήνεται σὲ οἰκόπεδο ὅπου πρόκειται νὰ ἀνεγερθεῖ μεγάλη οἰκοδομὴ· χρησιμεύει γιὰ πρόχειρη στέγαση ἐργαλείων καὶ ἐργατῶν καὶ βοηθάει πολὺ στὴν ἀνέγερση. Ὅταν ὅμως τελειώσει ἡ οἰκοδομὴ τῆς Ἐκκλησίας, καταργήθηκε τὸ τυπικὸ τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, ποὺ εἶχε «στηθεῖ» γιὰ νὰ προετοιμαστεῖ ἡ τέλεια λατρεία τοῦ Θεοῦ. Οἱ ἰουδαίζοντες ὅμως –οὔτε λίγο οὔτε πολὺ– ἤθελαν ὄχι μόνο νὰ ξαναχτίσουν τὸ «παραπήγμα» τῶν τυπικῶν διατάξεων τοῦ νόμου, ἀλλὰ καὶ νὰ τὸ τοποθετήσουν στὴν ἴδια θέση μὲ τὴν Ἐκκλησία.

«Ζῶ συσταυρούμενος Χριστῷ»

Βέβαια τὸ «παραπήγμα» δὲν εἶναι μόνο ἄχρηστο· εἶναι καὶ «θανατηφόρο». Καὶ ἐξηγεῖ ὁ Παῦλος πάλι μὲ τὸ στόμα τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου: «Ὁ νόμος διατάζει νὰ ἐφαρμόζονται ὅλα ἀνεξαιρέτως ὅσα γράφηκαν· καὶ τιμωρεῖ μὲ θάνατο ὅποιον δὲν τὰ τηρεῖ ὅλα. Ἄρα λοιπὸν κατὰ τὸν νόμο ἔχουμε πεθάνει, ἀφοῦ κανένας δὲν τὸν ἔχει τηρήσει πλήρως. Ὅπως, λοιπὸν, ἕνας νεκρὸς δὲν μπορεῖ νὰ ὑπακούσει στὶς ἐντολὲς τοῦ νόμου, ἔτσι δὲν μπορῶ κι ἐγὼ ποὺ εἶμαι νεκρὸς λόγῳ τῆς κατάρτας του. Ἐπομένως, ὁ ἴδιος ὁ νόμος μᾶς κάνει νὰ μὴν τοῦ δίνουμε πλέον σημασία». Καὶ θὰ συνεχίσει ὁ ἴδιος ὁ Ἀπόστολος: «Ὅμως ἡ νέκρωση πού μοῦ χαρίζει ἡ συσταύρωσή μου μὲ τὸν Χριστὸ δὲν μυρίζεται θάνατο· εἶναι ζωοποιός. Πεθαίνω ὡς πρὸς τὴν ἀμαρτία, ἀλλὰ ζῶ γιὰ τὸν Θεό. Τελικὰ δὲν ζῶ πλέον ἐγώ, ἀλλὰ ζεῖ μέσα μου ὁ Χριστός».

Τὰ συγκλονιστικὰ αὐτὰ λόγια τοῦ Παύλου δὲν ἔχουν καμία σχέση οὔτε μὲ ἀνοησίες περὶ μετενσάρκωσης οὔτε μὲ δῆθεν «λυτρωτικὲς» ἐνώσεις μὲ κάποια ἀπρόσωπη

«ούσία», θεωρίες που τελικὰ καταργοῦν τὸ ἀνθρώπινο πρόσωπο. Ὁ κάθε ἐν Χριστῷ «καινός» (καινούργιος) ἄνθρωπος ἀποτελεῖ τὴν τελειότερη πραγμάτωση τοῦ κάθε μοναδικοῦ καὶ ἀνεπανάληπτου προσώπου, τὸ ὁποῖο καὶ στὴν παροῦσα ζωὴ ἀλλὰ καὶ στὴν ἔσχατη μακαριότητα δὲν χάνει τὴν ἐνότητα μὲ τὸ σῶμα του, ζώντας «ἐν σαρκί». Καὶ ὅλα αὐτὰ χάρις στὴν ἀγάπη τοῦ ἐνανθρωπήσαντος Θεοῦ, που δὲν ἀγάπησε ἀόριστα τὴν ἀνθρωπότητα, ἀλλὰ τὸν καθένα μας χωριστὰ καὶ ἔδωσε τὸν ἑαυτὸ του θυσία γιὰ τὸν καθένα μας.

Πηγή: agiazoni.gr